

tilbage, var han glad ved, at Samtalen af sig selv gled ind i et andet Spor.

I hans Forhold til Svigermoderen var der lidt efter lidt foregaaet en lykkelig Forandring. Af Hensyn til Inger havde han gjort sig megen Umage for at overvinde hendes Uvilje mod ham, hvad nu virkelig syntes i Færd med at lykkes. Han havde opdaget, at hun satte Pris paa at blive underholdt, mens hun syede, og helst paa den Maade, at der blev læst højt af en eller anden Bog fra Læsetasken. Hver Eftermiddag havde han derfor foredraget nogle Kapitler af en af de saakaldte Skolelærerromaner, som var meget yndede der i Huset; og skønt Bogen ikke morede ham, fandt han efterhaanden Behag i disse Timer, hvor han hørte sin egen Stemme sammen med Lyden af Ingers og Svigermoderens flittige Naale og det hyggelige Smaabulder henne i Kakkelovnen.

Dagen efter Helligtrekonger rejste han tilbage til København. Han turde nu ikke længere være borte fra sit Arbejde, og desuden havde det igen taget en slem Vending med Hofjægermesterens Sygdom, der lod til at være af en alvorlig Karakter. Den sidste Dag tilbragte han helt og holdent i Præstegaarden, og ved Afskeden saae han for første Gang Inger rigtig bevæget. Hun havde Taarer i Øjnene og blev ved at holde om hans Haand, som om hun daarlig kunde slippe den. Da han kørte bort, stod baade Svigerforældrene og alle hans smaa Svogre og Svigerinder sammen med hende ude paa Stentrappen og vinkede, indtil han var ude af Porten; og bagefter gik Inger ud i Haven og steg op paa Gærdet for herfra at tilvifte ham det sidste Farvel.

Trods alt dette var han en lille Smule skuffet.